

проект Закону України «Про приватну детективну (розшукову) діяльність». Цей проект визначає та регламентує види та правовий статус суб'єктів приватної детективної (розшукової) діяльності, процедуру отримання свідоцтва про право на заняття цією діяльністю, види детективних послуг, повноваження суб'єктів приватної детективної (розшукової) діяльності, обмеження в здійснюванні цієї діяльності, співпраця та взаємодія з правоохоронними органами та органами місцевого самоуправління, юридичними та фізичними особами, сутність професійної таємниці результатів приватної детективної (розшукової) діяльності, кадрові питання, процедуру отримання дозволу на придбання, зберігання та використання спеціальних засобів особами, які займаються приватною детективною (розшуковою) діяльністю, умови та випадки застосування

спеціальних засобів, здійснення контролю та прокурорського нагляду за дотриманням законності суб'єктами приватної детективної (розшукової) діяльності.

Таким чином, можна зробити висновок, що Україна почала приділяти більш детальну увагу до актуальності приватної детективної діяльності згідно потребам сучасного суспільства, що знайшло своє відображення у розробці нормативно-правової бази, яка регулює цю діяльність. Не можна ігнорувати той факт, що розшукова діяльність за допомогою приватних детективів та детективних агентств притаманна більшості цивілізованих країн світу, досвід яких показує, що наявність, крім державної, ще й альтернативної розшукової (приватної) діяльності значною мірою підвищує якість та результати розшуку та слідства.

Ігнатченко Ірина Георгіївна,

*кандидат юридичних наук, кандидат мистецтвознавства,
доцент кафедри адміністративного права
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого
(Україна, м.Харків)*

ГРОМАДСЬКІ ГУМАНІТАРНІ РАДИ ПРИ ОБЛАСНИХ ДЕРЖАВНИХ АДМІНІСТРАЦІЯХ ЯК СУБ'ЄКТИ ПОЛІТИКИ НАЦІОНАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

У науковій літературі безпека зазвичай визначається як першооснова існування і людини, і будь-якого етносу, нації, держави. Водночас державна культурна політика базується на відповідності гуманітарної складової національній безпеці в цілому. З одного боку, ми маємо потребу у національній єдності, з іншого — наше суспільство є полікультурним. У концепції безпеки підґрунтям багатоманітності культурного вираження є збереження за індивідом, культурною групою чи етносоціальною спільнотою статусу суб'єкта культури: можливість діяльнісного становлення у просторі культури. У цьому концепті закладено права численних культурних груп

суспільства та окремого індивіда на культурне самовираження.

Таким чином, у просторі кожної національної держави можна виділити різні аспекти динаміки культурних процесів, які за певних обставин можуть мати конструктивний або ж деструктивний характер. У Законі України «Про основи національної безпеки України», а також вітчизняними дослідниками з питань національної безпеки окремо не виділяється сфера національної культури. Однак, оскільки культурна самобутність є основою національної культури та становить важливу складову національної безпеки кожної країни, то доцільно виділити: (а) зовнішні загрози культурній самобутності України: розмивання

національної ідентичності; девальвація національних культурних цінностей; зміна політико-ідеологічної культури на масову комерціалізовану культуру; трансформація традиційної системи світоглядних орієнтацій; (б) внутрішні загрози: відчуження певних культурних груп від динаміки культурного життя українського суспільства; труднощі у процесі формування загальнонаціональної культурної ідентичності; низький престиж української культури; маніпулювання ідеями мультикультуралізму, культурними правами етнічних меншин з метою експансії, збереження монопольного статусу чи розколу у культурному просторі українського суспільства.

Усвідомлення культурної самобутності, національної спадщини, історичних коренів та творчого потенціалу суспільства є рушійною силою розвитку держави. При цьому історія України показово свідчить, що забезпечення національної культурної безпеки держави – це справа не тільки органів державної влади, а й усього суспільства і кожного громадянина. Тому наявність ефективної мережі громадських структур у сфері культури стає за сучасних умов однією з умов її забезпечення.

Дії держави як суб'єкта культурної політики мають спрямовуватися на збереження, відтворення та творення культурної самобутності нації. Регіональні органи виконавчої влади останнім часом приділяють велику увагу розвитку інформаційних і культурних процесів. Цьому сприяють нещодавно запроваджені обласні Громадські гуманітарні ради як консультативно-дорадчі органи при обласних державних адміністраціях, створені слідом за аналогічною Громадською гуманітарною радою України. яка, у свою чергу, у процесі виконання покладених на неї завдань взаємодіє з іншими допоміжними органами і службами, створеними Президентом України, з Апаратом Ради національної безпеки і оборони України.

Обласні гуманітарні ради діють з метою врахування суспільно значущих інтересів у вирішенні найважливіших питань гуманітарного розвитку, підготовки

пропозицій щодо забезпечення додержання прав і свобод людини і громадянина у сферах освіти, науки, культури і мистецтва, охорони здоров'я, інтелектуальної та творчої діяльності, впровадження системних реформ для досягнення відповідності європейським стандартам захисту таких прав.

Серед основних завдань таких рад, які мають безпосереднє відношення до забезпечення національної культурної безпеки, слід віднести: 1) вивчення процесів у сфері гуманітарного розвитку України та вироблення пропозицій щодо: визначення пріоритетів та механізмів здійснення реформ у сфері гуманітарного розвитку, додержання при цьому конституційних прав і свобод людини і громадянина у сфері освіти, науки, культури і мистецтва, охорони здоров'я, інтелектуальної та творчої діяльності, досягнення відповідності європейським стандартам захисту таких прав; забезпечення збереження громадянської злагоди в суспільстві, формування толерантності в міжнаціональних відносинах, досягнення компромісу і консенсусу у питаннях формування та реалізації мовної політики, збереження історичної та культурної спадщини; запобігання проявам політичної некоректності, конфліктогенним та екстремістським тенденціям у суспільному житті; забезпечення взаємодії органів державної влади, громадських організацій, підприємств, установ і організацій у питаннях сприяння консолідації та розвитку української нації, її історичної свідомості, збереження традицій і культури, а також розвитку етнічної, культурної, мовної самобутності національних меншин України; забезпечення виконання зобов'язань України за міжнародними договорами України; 2) розгляд законопроектів, які стосуються питань гуманітарного розвитку, зокрема з питань освіти, науки, культури, охорони здоров'я, з мовних, етнонаціональних та інформаційних питань; 3) вивчення стану забезпечення додержання в Україні прав громадян у гуманітарній сфері, здійснення

порівняльного аналізу ситуації з цих питань в Україні та іноземних державах та підготовка на основі кращого світового досвіду пропозицій щодо вдосконалення законодавства України.

Обласні гуманітарні ради розробляють конкретні дії, що сприяють забезпеченню національної культурної безпеки не тільки у державі в цілому, але й в окремих її регіонах. Так, наприклад, 16 березня 2012 року рішенням Харківської обласної Громадської гуманітарної ради була затверджена Концепція гуманітарної політики Харківської області до 2020 року. Серед основних напрямів гуманітарного розвитку Харківщини Концепцією визначені модернізація регіонального інформаційно-комунікативного простору та реалізація ефективної регіональної політики в сфері культури та мистецтва. Це обумовлено європейським вибором України, що визначає її світоглядні, правові, культурно-інформаційні та етичні орієнтири. Зокрема передбачені заходи спрямовані на: гарантування права людини на доступ до інформації з одночасним запровадженням заходів, спрямованих на обмеження інформаційної продукції, що заподіює шкоду фізичному, психічному та моральному розвитку людини; організаційно-правове забезпечення розвитку інформаційного суспільства, захист прав інтелектуальної власності; утвердження в житті територіальних громад Харківщини електронних інформаційних технологій, розвиток

інформаційної, довідково-інформаційної діяльності в системі управлінських структур, громадських організацій, наукових та культурно-освітніх установ; підтримка культурного продукту, створеного митцями Харківщини, забезпечення його належної присутності, на вітчизняному ринку і в міжнародному культурному просторі тощо.

Отже новим глобалізаційним викликом і загрозам у сфері культури сьогодні досить ефективно протистоять недержавні структури та громадські інститути, адже соціальні рухи і громадські організації мають у своєму розпорядженні широкий арсенал тактичних і стратегічних засобів, різних форм і методів впливу на культурну політику залежно від їх загальної політичної орієнтації, поведінки, рівня активності. При цьому громадські об'єднання та рухи у сфері культури нерідко допомагають владним структурам у виконанні ними управлінських функцій, привертають увагу широких мас населення до гострих гуманітарних проблем сьогодення та пропонують оптимальні способи їх вирішення. У тісній взаємодії з державними органами такі організації, як обласні Громадські гуманітарні ради здатні ефективно вирішувати проблеми своїх територій, соціальних груп у сфері культури і освіти, охорони здоров'я, захисту навколишнього середовища, питання морального оздоровлення нації, захисту духовної екології людини.

Кальмикова Яна Сергіївна

*молодший науковий співробітник
сектору проблем державного управління та адміністративного права
Науково-дослідного інституту державного будівництва
та місцевого самоврядування НАПрНУ
(Україна, м. Харків)*

ІНФОРМАЦІЙНА ПРИРОДА ДОКАЗІВ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ

З одного боку, проблеми визначення доказів не повинно існувати в адміністративному судочинстві, тому що їх дефініція міститься у ст. 69 Кодексу адміністративного судочинства України

(далі-КАСУ): доказами є будь-які фактичні дані, на підставі яких суд встановлює наявність (або відсутність) обставин, що обґрунтовують вимоги й заперечення осіб, які беруть участь у справі, та інших